

„Sem že mislil. Ali kako? Če bi luknjo zamašil z maltom.“

„Kako jo boš pa prijel? Saj ji potem ne moreš nikjer do živega.“

Matevžek si je pomaknil „lonec“ na glavi nazaj in se zamislil. — A izmislil ni nič.

Lipček, ta Šiškov Lipček — pa je imel bistro glavico.

„Že imam! Pojdiva potihem!“

Počasi sta se pomikala. Le tuintam je škrtnila suha vejica pod nogami.

Hrastov parobek je bil na vrhu precej širok in že nekoliko trhljiv.

Skoro ravno na sredi pa je bila izgledana luknjica, ki se je razširila v precej prostorno duplino. Ven pa je držala samo ona luknjica in še ta — ozka.

Ko sta prišla blizu, je šepnil Lipček Matevžku: „Pokrij luknjico s klobukom.“

In Matevžek je urno potlačil klobuk na odprtino.

„Dobro tišči! Jaz grem pa s klobukom po vode.“

Širokih korakov — Martin Krpan izvestno ni tako velikih delal tedaj, ko je šel nad Brdavsca — je tekel Lipček do potoka, ki je tekel na oni strani. Roki sta mu odletavali od telesa, in široko pokrivalo mu je odska-kovalo — morebiti od veselja, morebiti pa tudi, ker je bilo preveliko za bistro Lipčkovo glavico. Ko je pritekkel k potoku, je zajel vode. Nič ni puščal klobuk. Že jo je pihal počasi v breg nazaj. (Konec prih.)

Sreča.

Oživela je narava,
Spet smeji se cvet in sad;
Kmetič polja se raduje,
Srce mu je polno nad.

In pastir na paši vriska,
Pesmi poje dan na dan;
Ni mu mar svetá trpljenje,
Ne pozná še dušnih ran.

Tudi ti, otrok predragi,
Poješ zdaj in srečen si;
Toda Bog ve, kaj še pride,
Sreča naša stalna ni.

A. P.

